

Olivia Lewis

Skivakantie

Kerst met de Kings

Deel 5

Josh & Luci

De Fontein

1

‘Josh?’ Ik pak zijn hand en kijk opzij. Hij ligt half te snurken naast me met zijn mond open en hij zakt bijna van de bank. Het wil niet echt vloten met hem vandaag. Het is bijna tien uur ’s avonds en hij heeft nauwelijks bewogen sinds hij is opgestaan, hij heeft de dag voornamelijk horizontaal doorgebracht. ‘Josh, schatje?’

‘Hmm...’ kreunt hij.

‘Word eens wakker, sexy.’

‘Wat mot je?’ Hij opent een oog.

‘Kijk dan.’ Ik duw mijn telefoon onder zijn neus. Hij knippert vanwege het felle licht en duwt de telefoon weg.

‘Luus, alsjeblieft. Ik heb een kater.’

‘Maar kijk dan.’

‘Zet de helderheid van je scherm wat lager. Je maakt me blind.’

‘Komt door de sneeuw.’ Ik verander de helderheid van het scherm en laat hem de foto opnieuw zien.

Hij knippert weer, duwt zichzelf rechttop en neemt de telefoon van me over. ‘Wat is dit?’

‘Een herinnering van vandaag. Eén januari, elf jaar geleden. Toen waren we op wintersport.’ Ik wijs naar het scherm. ‘Kijk hoe schattig Ben en Ivy zijn met hun sneeuwpakjes.’

Josh glimlacht. ‘Ze zijn net twee Teletubbies.’

‘En als je goed kijkt, zie je ook nog iets grappigs.’

‘Hm...’ Hij tuurt naar het scherm, tot hij ineens lachend zijn wijsvinger tegen het scherm drukt. ‘Hier pleurt Sophia uit de skilift.’

‘Ze bleef een heel eind aan dat pannenkoekje hangen, weet je nog?’

Josh geeft de telefoon terug en wrijft grinnikend door zijn ogen. ‘Het was de meest chaotische, hysterische vakantie ooit.’

‘Nou, de afgelopen week eindigt ook hoog op dat lijstje. Ik denk dat ik er nog vijf jaar van moet bijkomen.’

‘Ik ben al aan het bijkomen sinds ik hier voet over de drempel zette, achttien jaar geleden. Maar op de een of andere manier raak ik steeds vermoediger.’

‘Ach, stel je eens niet zo aan. Jij bent zelf negen van de tien keer de reden dat iedereen in deze familie vermoeid raakt en moet bijkomen.’

‘Pff. Je moeder.’

‘Die is minstens net zo erg, ja.’

Ik kijk weer naar de foto en denk vol liefde terug aan de week in Zermatt, een van de duurste skigebieden in Zwitserland. Werkelijk iedereen in dat dorp heeft zich in die week aan ons gestoord en ik snapte niet dat Benjamin zo’n chic plekje had uitgezocht, maar hij moest en zou luxe. Winterberg, of de eerste de beste gare berg in Tsjechië voor mijn part, was prima geweest voor ons luide gezelschap (en dan waren mijn ouders nog niet eens mee), maar goed.

‘Zermatt...’ verzucht Josh. ‘Wat een chique bende was het daar.’

‘Ik zat er *nét* aan te denken!’ roep ik.

‘Ik ben doof nu.’

‘Weet je nog, die kakmadam bij het restaurant, die deed alsof Ben een wesp was.’ Ik wapper hysterisch met mijn handen. ‘*Geh mi raus dem Weg! Verschwinde!*’

‘Nee, weet ik niet meer. Ik denk dat ik dronken was.’

‘Ja, waarschijnlijk. Misschien had die vrouw het wel tegen jou.’

‘Nee, vrouwen willen nooit dat ik verschwind.’ Hij trekt zijn beste casanovahoofd. ‘Ze willen juist dat ik in de buurt blijf. *Geh nicht. Géh nicht, bitte!*’

‘Die vrouw was tachtig.’

‘Ook bejaarde vrouwen willen me.’

‘Was het niet jouw goede voornemen om te werken aan je ego?’

‘Dat verzin je nu ter plekke. Ik heb geen ego.’ Hij staat op en sjokt naar de keuken. ‘Damn, ik heb dorst.’

‘Nadorst, ja,’ mompel ik, terwijl ik weer naar de foto kijk. ‘Wat was ik toen nog slank. Zelfs in skikleding.’

‘Je bent nog steeds slank,’ klinkt het vanuit de keuken.

‘Ah, dank je! Echt?’

‘Nee.’

‘Godsamme,’ mompel ik, swipend door mijn telefoon, op zoek naar meer herinneringen. Helaas is dit de enige foto. Josh komt aangelopen met een groot glas water en een doosje paracetamol. ‘Jammer dat ik geen fotoboek heb gemaakt van deze vakantie.’ Ik leg mijn telefoon aan de kant. ‘Nu moet ik me alles herinneren en daar ben ik al zo slecht in.’

‘We hadden geen tijd om foto’s te maken. De kinderen waren constant kwijt en we waren met regelmaat bezopen.’ Josh neemt twee paracetamols en klokt het hele glas water in één keer achterover.

‘Ik niet.’

‘Jij ook, dametje.’ Hij legt zijn hand tegen zijn voorhoofd. ‘Au. Ik heb hier de kracht niet meer voor.’

‘Inderdaad. Misschien moet je je eens realiseren dat je geen twintig meer bent.’

‘Hè? Dus?’

‘Dus, iets minder zuipen. Je kunt er niet meer tegen.’

‘Ik kan er prima tegen! Mijn lijf is ervoor gemaakt! Alleen jij snurkte zo hard vannacht dat je me wakker hebt gehouden. Dat is het probleem.’

‘Ja schat, tuurlijk. Heb jij trouwens nog foto’s van toen?’

‘Eh, weet je nog wat er met mijn telefoon gebeurde daar?’

‘O ja.’

‘O ja.’ Hij gaat – een beetje lomp – door mijn haar en imiteert me. ‘Even een foto maken. Josh, geef je telefoon.’

‘Zo zei ik dat helemaal niet.’

‘Ik hoop dat diegene die ’m vond heeft genoten van onze filmpjes.’

‘Buh.’ Alleen het idee al geeft me de rillingen. ‘Misschien wel die kakmadam.’

‘Hmmm!’ Josh doet alsof hij genietend naar een telefoon zit te staren. ‘*Was für ein wunderbarer Mann! Kaik nach dem spieren!*’

‘Je Duits is werkelijk fantastisch.’

‘Ja, nee, jouw Duits dan... Dat was al niks en het is nog steeds niks.’

‘Fawaka gangsters.’ Ben komt de woonkamer binnen.

‘Hi Ben. Hoe is ’t, maat?’ vraagt Josh.

‘Chill bro.’ Hij loopt door naar de keuken en negeert ons verder.

‘Mooi zo.’ Josh kijkt me aan en trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Oké,’ mompelt hij.

‘Het vocabulaire van onze zoon was beter toen hij twee was.’ Ik zucht hardop. ‘Negen van de tien keer begrijp ik niet eens wat hij zegt.’

‘Weet je nog, toen hij met kerst zei dat Jozef de fix was van Maria?’ Josh grinnikt.

‘Ja, en ze zochten een Airbnb voor de bevalling.’ Ik druk mijn vingertoppen tegen mijn ogen en onderdruk een lachaanval. ‘Heerlijk joh, pubers.’

‘Toch is het wel echt een lief jong.’

‘De schattigste.’

‘Moeder!’ klinkt het dan verontwaardigd vanuit de keuken. ‘Je zou pizza voor me bewaren!’

‘Heb ik gedaan!’ roep ik terug.

Josh zit veel te onschuldig te grijnzen naast me.

‘Blame je vader!’

Ben komt lamgeslagen de woonkamer weer in. ‘M’n pizza,’ kreunt hij. ‘Ik heb pizza nodig, anders vrees ik dat ik de ochtend niet ga halen.’

We staren hem schaapachtig aan.

‘Sorry man, ik had ook nog een beetje honger,’ zegt Josh. ‘Ik bestel wel voor je.’

‘Schat,’ zeg ik tegen Josh. ‘Het is al tien uur geweest.’ Ik richt me tot Ben. ‘Ben, je had gewoon je bed uit kunnen komen toen we pizza’s bestelden. Scott en Sophia waren er ook. Jij wilde zelf niet opstaan.’

‘Maar je zou mijn pizza bewaren! Ik was moe!’

Ivy komt de woonkamer binnen. Het leuke van oudere kinderen is dat je er net zo druk mee bent als met kleine kinderen en je hebt – net als toen – geen avond voor jezelf.

‘Hoi. Ik heb honger.’

‘Wat ís dit? Hebben jullie je dag- en nachtritme omgedraaid?’

‘Hoezo?’ Ze loopt door naar de keuken.

‘Lelijkerd, papa bestelt pizza’s,’ roept Ben haar na.

‘Nee!’ roep ik nog. ‘Echt niet!’

‘O! Chill!’ Ivy komt terug. ‘Ook voor mij, alsjeblieft.’

‘Je hebt er daarstraks al een op!’

‘Nou en.’

Josh haalt zijn schouders op. ‘Pubers.’

Met een diepe zucht laat ik me achterover in de kussens van de bank zakken. ‘Doe jullie ding. Word vet. Eet al die ongezonde troep. Verneuk je organen.’

‘Jezus, wat dramatisch weer.’ Ivy komt bij ons op de bank zitten. ‘We kunnen niet leven op salades.’

‘Salades zijn goor,’ zegt Ben.

‘True.’ Josh knikt.

‘Ik maak heus niet alleen salades!’ werp ik tegen.

‘En als je er nou slank van bleef.’ Ivy trekt Josh’ telefoon uit zijn

handen en swipet over het scherm. ‘Pepperoni,’ zegt ze. ‘Maar mam, dat is ook niet bepaald het geval.’

‘Zeg je nou dat je me dik vindt?’

‘Nee, volslank.’ Ze houdt haar handen verontschuldigend omhoog. ‘Wat mooi is, hoor. Ik bedoel, je ziet er prima uit voor een oudere vrouw.’

‘Oudere vrouw?’ gil ik. ‘Hoezo oudere vrouw?’

Josh glimlacht liefjes. ‘Ouwe heks.’

Ik sla mijn armen over elkaar. ‘Ik háát jullie allemaal.’

‘Oeh, da’s heftig.’ Josh neemt de telefoon weer aan van Ivy. ‘Ben, ook pepperoni?’

‘Ja.’ Hij komt bij ons zitten.

‘Luus? Volslanke, oudere vrouw van me. Moet jij wat?’

‘Ik sla even over. Voordat jullie me weer voor lul zetten.’

‘Schat, nee.’ Josh schudt zijn hoofd. ‘Ivy is gewoon rete-jaloers op jouw curves. Ze had gewild dat ze zulke tietten had en zo’n kont. Maak je nou niet zo druk.’

‘Jij zei daarstraks ook d-’

‘Dat was een grapje. Je bent prachtig. Nog steeds met afstand de allerprachtigste vrouw die ik ooit gezien heb. Je bent zelfs mooier dan op die foto in je skipak.’

‘Hm,’ grom ik.

‘*Aging like a fine wine.*’ Josh drukt een kus op mijn wang en richt zich weer op het bestellen van de pizza’s.

Ik staar naar de open haard en denk aan de foto van de wintersportvakantie. Waarom zie ik er niet meer zo uit, verdomme?

‘Wat zei je net over een foto in een skipak?’ vraagt Ivy aan Josh.

‘Geef je telefoon eens?’

Er wordt op het raam geklopt. We schrikken er allemaal niet eens meer van. Benjamin komt regelmatig buurten en die klopt altijd op het raam. Het is een bepaald riedeltje.

‘Het is die bejaarde weer,’ zegt Ben.

‘Wees eens een beetje respectvol over je oom,’ moppert Josh, terwijl hij opstaat en naar de gang loopt. ‘Ik heb de Porsche trouwens helemaal niet gehoord.’

‘Hij is vast met de rolstoel gekomen.’

‘Benjamin!’ stoot ik uit.

‘Met z’n scootmobiel,’ grinnikt Ivy.

‘Ha, brüder,’ hoor ik Josh vanuit de gang zeggen. ‘Wat is er loos? Moet je niet allang slapen?’

‘Je blijft het een leuk grapje vinden, hè? Ik slaap niet om tien uur ’s avonds.’

‘Werkte de traplift niet?’ Ben grijnst naar zijn oudere naamgenoot.

‘Ligt je kunstgebit nog hier?’ Ivy doet ook even een duit in het zakje.

Ik moet stiekem wel een beetje lachen. Benjamin ploft naast me op de bank.

‘Jullie hebben schandalig slecht opgevoede kinderen,’ klaagt hij vol liefde.

‘Ik weet het. Maar troost je, voordat je binnenkwam was ik het mikpunt van spot.’

‘Ga daar vooral mee door, ellendelingen, en laat mij u bezoeken in vrede.’

‘Damn, je bent echt geboren in de veertiende eeuw.’ Ben gooit een kussentje in Benjamins richting.

‘Fout. In de dertiende,’ reageert hij lachend.

‘Wat kwam je doen, Bennie?’ vraag ik hem.

‘Ik verveelde me en nam aan dat jullie nog wakker waren.’

‘O ja, Leonore is natuurlijk nog in Italië.’

‘Laat hem de foto eens zien, Luus.’ Josh zet een glas whisky neer voor Benjamin, komt weer naast me zitten en slaat bezitterig zijn arm om me heen. ‘Hij had zo’n mooie snelle planga toen.’

‘Wat is dat?’ vraagt hij, terwijl ik de foto tevoorschijn tover op

mijn telefoon. ‘O, ik weet het al. Mijn zonnebril.’

‘Deze kreeg ik in mijn herinneringen vandaag. Dit was elf jaar geleden.’

‘Wat wat wat?’ Ivy kruipt over de bank en hangt over Josh heen om mee te kijken. ‘Ooo kijk ons dan! Wat zijn we schattig! Kijk die pakjes!’

‘Zermatt.’ Benjamin knikt. ‘Dat was enig.’

‘Waarom zeg je het alsof het niet enig was?’ Josh neemt een slok van zijn biertje. ‘Het was toch enig?’

‘Niet voor de inwoners van Zermatt,’ antwoordt Benjamin. ‘En de rest van de toeristen. En de horeca in Zermatt. En de natuur.’

‘En de skilerares,’ vul ik aan.

‘Je kunt het ook overdrijven, hè.’ Josh schudt zijn hoofd. ‘Die bomen daar zijn echt niet gestorven door mijn pis en de horeca heeft juist goed aan ons verdiend.’

‘Wellicht niet met aftrek van alles wat er sneuvelde.’ Benjamin trekt kort zijn wenkbrauwen op.

‘Staan we op de blacklist van Zermatt?’ vraagt Ben met twinkkelende ogen.

‘O, absoluut.’ Benjamin knikt overtuigd. ‘De allerzwartste zwarte lijst.’

‘Vertel eens!’ Ivy gaat weer zitten. ‘Ik weet het allemaal niet meer zo goed.’

‘Heb ik toen ook geschied?’ vraagt Ben.

‘Jazeker.’ Ik knik. ‘Maar je had de skilerares op haar neus gestompt en toen mocht je niet meer terugkomen.’

‘Wajoo,’ lacht Ivy. ‘Badass peuter.’

‘Dat klinkt helemaal niet als mij.’ Ben straalt.

‘Ja. Ook de skileraren van de klasjes vonden jullie enig.’ Benjamin neemt nog een grote slok whisky en staart voor zich uit. ‘En de medewerkers van de skilift op de bovenste berg waren erg blij met Sophia.’

‘Hoezo?’ vraagt Ben.
‘Ze pleurde er constant uit,’ zegt Josh.
‘Cringe.’ Ben lacht. ‘Ik zie het wel helemaal voor me.’
‘Wat is cringe?’ fluistert Benjamin naast me.
‘Geen idee. Ik versta hem de helft van de tijd niet,’ fluister ik terug.
‘Wie niet?’ Ben kijkt me aan. ‘Ik hoorde je, hoor.’
‘Jou niet!’
‘Cringe betekent awkward,’ legt Ivy uit. ‘Maar vertel eens verder!’
‘Ehm, oké. Wacht.’ Ik loop naar de keuken en schenk een witte wijn in. ‘Iemand anders nog iets?’
‘Biertje!’ roept Ben.
‘Nee!’
‘Wijn!’ roept Ivy.
‘Nee!’ Ik neem een fles cola, twee glazen en mijn eigen wijnglas mee en loop terug naar de zithoek. ‘Dit is het voor jullie.’
Josh hoest in zijn vuist.
‘Ik hoorde dat je boring zei, hoor.’
‘O, hoor.’
‘Vertel nou!’ dringt Ivy aan. Ik ga weer zitten en kijk opzij naar Josh en daarna naar Benjamin.
‘Nou, Benjamin besloot dus dat een wintersportvakantie een goed idee was en hij regelde een duur hotel in Zermatt, Zwitserland.’
‘Lekker decadent,’ vult Josh aan. ‘Echt iets voor ons.’
Ivy giechelt.
‘Oliver was dertien, denk ik...’ Ik frons en kijk vragend naar Benjamin, die knikt.
‘Klopt.’
‘Dan was Sophia elf, jij vijf en jij was nog twee, bijna drie,’ zeg ik tegen Ivy en Ben.

‘Lekker chaotisch zootje dus.’

‘We gingen met het vliegtuig, toch?’ vraagt Ivy.

‘Ja. Niets was Benjamin te gek.’ Josh buigt voorover en kijkt Benjamin aan. ‘Moest je geld kwijt of zo?’

‘Volgens mij had ik gewoon geen zin om bijna twaalf uur te rijden en jij ook niet, met vier kinderen.’

‘De herres begon dus al op Schiphol.’ Josh staart voor zich uit en grinnikt.

‘Ik krijg er weer acute stress van.’ Ik leg mijn hand tegen mijn hart. ‘Jullie vlogen alle kanten op.’

De bel gaat.

‘Pizzatime!’ roept Ben. Hij springt over de achterkant van de bank en loopt de gang in. ‘Pap, betalen!’ klinkt het na drie seconden.

Josh gaat afrekenen en een minuutje later zitten ze tevreden te eten. Ivy maakt – met volle mond – een gebaar dat we verder moeten vertellen.

‘Oké.’ Ik neem een slok wijn, sluit mijn ogen en denk goed na. ‘Het was dus elf jaar geleden, 1 januari. Benjamin verveelde zich, net zoals nu, en nam ons mee op wintersport naar Zermatt.’

‘Zijn beste idee ooit,’ vult Josh nog aan.

‘Precies. Ik zou het zo weer doen,’ zegt Benjamin. ‘Als ik levensmoe zou zijn.’

Ik grinnik en ga terug naar toen. De meest vermoeiende vakantie ooit.

Verschenen van Olivia Lewis:

King-serie:

Spelen met vuur
Affaire
Achter gesloten deuren
Verlossing

Queen-serie:

Totale chaos
Weg van jou
Mijn alles

Kerst met de Kings-serie:

Winterwonderland
Ingesneeuwd
Vreugdevuur
Vuurwerk
Skivakantie

Princess-serie:

Zwaartekracht
Uitdaging
Samen

E-book oktober 2023

Dit is het vijfde deel in de serie Kerst met de Kings.

Copyright © 2023 Olivia Lewis

Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp en -illustratie De Weijer Design, Baarn

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN e-book 978 90 261 7283 0

ISBN luisterboek 978 90 261 7284 7

NUR 343

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.